

A CENKI HÁRSFASORBAN.

Félistenként ahogy ezek a hársak
 Előttünk állnak barnán, bodoran:
 Vad elszántságuk szinte égre lázad,
 S gyermekszívünk megrázza zordonan.

Ércorgonája tünt korok szavának
 Szól ajkukon a szélbe komoran...
 Sorsát dalolja a tegnapi század
 A mának, mely vak vesztibe rohan.

Viharvert hársak, nagyra-nevelők,
 Daltok, illatfok százados erény,
 Melyet V a l a k i annak idején
 Fölszitt lelkébe és az vitte őt,
 Önzéseken túl, a látnoki partra,
 Midőn fáját a porbul kiragadta.

Havas István.

PASZTORTÜZ.

Hüs éjszakákon bolygó, altató láng,
 Mely tündérszéppé tesz magányos órát...

Nagy messzeségből fénybogárka=szem,
 A pusztaságba néz szerelmesen...

Hamar gyúló és hűnyó, csalfa pír,
 Mely végtelenbe vérbetűket ír...

Pásztorfiúknak: csillogó hajó,
 Multak ködébe visszaringató...

Szegénylegénynek: titkos, éji jel:
 Ha fáradt, éhes vagy, hát jer közel!

Félig poézis, félig büverő —
 Csöndet, nyugalmat, békét hirdető...

Egyszer pirosuló fáklya=fénynyaláb —
 Másszor bujósdi, hamvadó zsarát...

Duruzsoló száj... édes dajkaszó,
 Jámbor mesékkal elmulattató...

Éjente: mécs — hajnalban hült varázs:
 Vén bojtár alvó pipáján parázs...

Vályi Nagy Géza.